

bundet i 3, 4 eller 5 år. Men hvis vi kan indgå et forlig eller en aftale, hvor alle parter står frit umiddelbart efter det kommende valg, så er det en anden sag, for så vil det jo ikke forhindre os i, hvis vi får flertallet – hvilket vi både tror og håber – at gennemføre det, som vi synes er rigtigt. Det er forklaringen. Men jeg erkender, at et kompromis med 99 pct. til den ene side ikke er særlig fair.

Så til fru Lotte Henriksen:

Fru Lotte Henriksen siger, at De Konservative og Venstre ønsker at hjælpe i nærområderne, og spørger i den forbindelse, om det ikke er rigtigt, at vi har foreslået at beskære ulandsbistanden med 2-3 mia. kr., så Danmark ganske vist ikke mere er det land i hele verden, der betaler mest, men stadig væk lever op til FN's målsætning og bliver mellem de tre-fire bedste lande i hele verden.

Jo, det er rigtigt, men det, jeg har advokeret for, og som jeg godt vil foreslå igen og igen, er at se på, hvad vi har brugt til flygtninge i Danmark i de sidste 5 år, og så tage gennemsnittet af det – og det er sådan set lige meget, om det er 5, 6 eller 7 mia. kr., og så sige: Nøjagtig det samme antal milliarder, som vi gennemsnitligt bruger til at hjælpe nogle få flygtninge, der er så rige og stærke, at de kan rejse til Danmark, koncentrerer vi nu derude, hvor problemerne er langt større, og hvor vi kan hjælpe ti gange så mange mennesker. Og dér er det, jeg siger: Det er efter min mening en humanistisk politik.

Undskyld, hr. formand.

Formanden:

Nu er vi så fleksible, at vi undtagelsesvis tillader hr. Arne Melchior også at få en kort bemærkning her, for normalt har vi jo to omgange, og så har vi sagt, at hvis der er nogle, der i løbet af de to omgange kun har fået én kort bemærkning, tager vi dem anden gang. *(Ordveksling med Helge Adam Møller)*. Efter de nye kriterier er formanden berettiget til det, men ikke forpligtet.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Tak, hr. formand!

Hr. Helge Adam Møller har selvfølgelig ikke pligt til at have paratviden om Indiens befolkning, men han oplyste, at der er ca. 500 millioner mennesker i Indien, og ved folketællingen i 1991 var der altså 846 millioner, så højst sandsynligt er der nu omkring de 900 millioner. Men

400 millioner mere eller mindre spiller jo ikke nogen rolle, når hr. Helge Adam Møller koncentrerer sig om seks menesker, som vi nu altså har en mulig – jeg ved det ikke – forsørgerbyrde for.

Men i forbindelse med, at flere tusinde mennesker – forhåbentlig mange tusinde – som kunne have gavn af danske ulandsbistandsprojekter med hensyn til at få mad, vand, varme og andre fornødenheder, vil hr. Helge Adam Møller altså drive den form for menneskehandel at hævne sig på dem!

Så siger hr. Helge Adam Møller: Jamen det er, fordi de har så dum en regering! Men det siger han jo også om den danske regering, og det er da muligt, at den indiske regering ikke er klog nok, men det vil hr. Helge Adam Møller altså have at Danmark så skal hævne på uskyldige, fattige og sultne indere. Hvor er det ringe!

Formanden:

Hr. Helge Adam Møller, hvis han vil.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Jeg forstår ikke hr. Arne Melchior; det må jeg indrømme. For jeg går ikke ind for nogle sanktioner, som går ud over uskyldige, fattige mennesker, og jeg synes generelt, den indiske regering – ifølge det, jeg kender til den – er en rimelig fornuftig og ræsonnabel regering, der sikkert gør det så godt, som den kan, for sine 500 millioner mennesker.

Men uanset hvad det er for en indisk regering, er jeg helt overbevist om, at hvis vi sagde til den: Nu har vi altså hidtil ydet jer 232 mio. kr. om året, fordi vi faktisk mener, at der er problemer i jeres land, og vi vil godt blive ved med at hjælpe jer, men det må også kræve en lille bitte smule samarbejdsvilje fra jeres side, eksempelvis på den måde, at I modtager de seks – det er ikke 6 millioner, jeg taler om, men blot seks enkeltpersoner, som er udvist af Danmark – som I har en moralsk forpligtelse til at modtage. Og hvis I ikke vil gøre det, vil vi altså tage støtten til jer op til overvejelse. Så er jeg sikker på, at den indiske regering ville gøre det dagen efter, at vi havde sagt det til den, og så var problemet løst, og så kunne vi stadig væk hjælpe de fattige og sultne horder, og hvad det ellers var, hr. Arne Melchior omtalte inderne som. For der er altså noget, der hedder almindelig fairness, og det er blot det, jeg beder om.